

opusdei.org

20 stycznia: Rozważania na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (3)

Rozważanie na 20 stycznia, 3
dzień tygodnia modlitw o
jedność chrześcijan.

Proponowane tematy to:

Jedność w Kościele; Porządek
miłości; Jedność w
różnorodności.

16-01-2023

- Jedność w Kościele;
 - Porządek miłości;
 - Jedność w różnorodności.
-

NA POCZĄTKU DZIEJÓW
APOSTOLSKICH czytamy, że pierwsi
chrześcijanie, zaraz po
wniebowstąpieniu Jezusa, «trwali na
modlitwie» (Dz 1, 14). Nieco dalej,
opisując tę małą wspólnotę, mówi się
również, że "Jeden duch i jedno serce
ożywiały wszystkich wierzących.
Żaden nie nazywał swoim tego, co
posiadał, ale wszystko mieli
wspólne" (Dz 4, 32). W trzecim dniu
Tygodnia Modlitw o Jedność
Chrześcijan, odnosząc się do
powyższych fragmentów Pisma
Świętego, pragniemy pochylić się nad

jedną z charakterystycznych cech Kościoła – nad jednością.

Myśląc o jedności, jakiej doświadczyli pierwsi uczniowie Jezusa, św. Josemaría przypomniał nam, że "istotną częścią ducha chrześcijańskiego jest życie nie tylko w jedności ze zwykłą hierarchią – Biskupem Rzymu i episkopatem – ale także poprzez odczuwanie jedności z innymi braćmi i siostrami w wierze. (...) Trzeba ożywić to braterstwo, które tak głęboko odczuwali pierwsi chrześcijanie. W ten sposób pocujemy się zjednoczeni, a jednocześnie pokochamy różnorodność powołań osobistych."[1] Jako ochrzczeni jesteśmy wezwani do troski o jedność Kościoła, naszej Matki, unikając tego co niosą za sobą podziały, ponieważ "jedność jest oznaką życia".[2] Jedność ma być programem życia, który promieniuje w Ciele Chrystusa w koncentrycznych kręgach: przede

wszystkim uczy kochać i żyć
jednością we własnej rodzinie, z
najbliższymi; następnie to jedność
wewnątrz Kościoła, kiedy odkrywa
się różne charyzmaty dane przez
Ducha Świętego; wreszcie jedność,
której się pragnie i poszukuje z
chrześcijanami innych wyznań.

Owa wewnętrzna spójność jest
darem Boga, który wymaga naszej
osobistej odpowiedzi i
zaangażowania w pokonywanie
barier oraz usuwania przeszkód,
które tę jedność chcą burzyć. Patrząc
na jedność, którą żyli pierwsi
chrześcijanie, prosimy Pana o łaskę
widzenia różnorodności, która jest w
Kościele. Dzięki temu jawi się on
„jako organizm bogaty i żywotny, a
nie jednolity; owoc jednego Ducha,
który prowadzi wszystkich do
głębokiej jedności, przyjmując
różnorodność i tworząc harmonijną
całość”.[3]

.....

W SCENACH EWANGELICZNYCH widzimy, że Chrystus przebywa z różnymi grupami ludzi: z uczonymi w Prawie, z różnego rodzaju robotnikami, z ludźmi spotykanymi podczas wydarzeń religijnych i społecznych lub z rzeszami do których kierował swoje orędzie. Łatwo też zauważyć, że Jezus brał pod uwagę warunki przestrzeni oraz czasu i nie traktował wszystkich – z ludzkiego punktu widzenia – tak samo. "Często — mówi nam prałat Opus Dei — Pan poświęca więcej czasu swoim przyjaciółom." [4]

Widzimy na przykład, że spędza kilka dni w domu w Betanii lub poświęca więcej czasu dla swych uczniów.

Podobnie my, odczuwając tęsknotę za jednością wszystkich chrześcijan, nie możemy stracić z oczu tego, co św. Tomasz z Akwinu nazywa *ordo*

caritatis[5] – porządkiem miłości, który skłania nas przede wszystkim do troski o jedność z tymi, którzy zostali nam bliżej powierzeni w Kościele. Św. Josemaría zwrócił uwagę, że w Dziele "zawsze kochaliśmy niekatolików: kochamy wszystkie dusze świata! Ale z porządkiem, z porządkiem miłości. Przede wszystkim bracia w wierze."[6] Ten porządek opierał się na Liście św. Pawła do Galatów, gdzie Apostoł wzywa nas właśnie do czynienia dobra wszystkim, ale szczególnie tym, z którymi dzielimy tę samą wiarę (por. Ga 6,10).

Autentyczna miłość jest powszechna, a jednocześnie uporządkowana. Myśląc o jedności w Kościele, zdajemy sobie sprawę z rzeczy bardzo naturalnej, że ci którzy należą do Opus Dei, powinni myśleć przede wszystkim o prawdziwej komunii ze swoimi duchowymi braćmi i siostrami w Dziele, z

którymi łączą ich silne więzy braterstwa. „Nie ma wśród was niczego, co mogłoby was podzielić”[7], usilnie napominał św. Ignacy Antiocheński wiedząc dobrze, że jedność przeżywana na wzór Chrystusa, czyni nas szczęśliwymi i przyciąga innych ludzi.

ŚWIĘTY PAWEŁ W PRZEMÓWIENIU do mieszkańców Koryntu o podstawowej równości wszystkich członków Mistycznego Ciała Chrystusa, stwierdza: "Lecz Bóg, tak jak chciał, stworzył [różne] członki umieszczając każdy z nich w ciele. Gdyby całość była jednym członkiem, gdzież byłoby ciało? (...). Czyż wszyscy są apostołami? Czy wszyscy prorokują? Czy wszyscy są nauczycielami? Czy wszyscy mają dar czynienia cudów? (1 Kor 12, 18-19.28-30). Kościół wypełnia swoją

misję poprzez pracę wszystkich swoich dzieci choć na różne sposoby. On potrzebuje wszystkich, aby realizować boskie plany.

Wielka różnorodność powołań i charyzmatów istniejących w Kościele „jest wielorakim bogactwem Mistycznego Ciała, w jego Boskiej jedności: jedno Ciało, z jedną Duszą; jedna myśl, jedno serce, jedno uczucie, jedna wola, jedna miłość; ale wielość organizmów i nurtów”.[8] W tej wspaniałej różnorodności, która ukazuje jedność Kościoła, Pan uwzględnił różne rodzaje posługiwania. Sobór Watykański II wskazuje konkretnie, że "świeccy ze względu na swoje powołanie powinni szukać królestwa Bożego, zajmując się sprawami doczesnymi".[9]

Dlatego "wielkim błędem byłoby mylenie jedności z jednolitością i podkreślanie na przykład jedności

powołania chrześcijańskiego, nie biorąc jednocześnie pod uwagę różnorodności powołań i specyficznych misji, które znajdują swoje miejsce w tym ogólnym powołaniu i rozwijają ich wielorakie aspekty służby Bogu".[10] "Jest rzeczą bardzo ważną — podkreślił św. Josemaría — aby każdy starał się być wierny Bożemu powołaniu, ponieważ tylko w ten sposób może przyczynić się do dobra Kościoła poprzez swój osobisty wkład, zaczerpnięty z charyzmatu otrzymanego od Boga."[11]

Pierwsza wspólnota chrześcijańska w Jerozolimie trwała zjednoczona w modlitwie i miłości ... z *Maryją, Matką Jezusa*, ... (Dz 1, 14). Kościół naszych czasów wokół Matki Bożej będzie wzrastał w jedność także wtedy, gdy będziemy żyć zjednoczeni z braćmi i jeśli każdy będzie starał się wiernie przeżywać otrzymaną misję.

[1] Św. Josemaría, *Rozmowy z prałatem Escrivá*, nr 61.

[2] Św. Josemaría, *Droga*, nr 940.

[3] Benedykt XVI, *Anioł Pański*, 24 marca 2010.

[4] Fernando Ocáriz, *List*, 1 listopada 2019, nr 2.

[5] Św. Tomasz z Akwinu, *Summa Theologiae*, II-II, q. 26.

[6] Św. Josemaría, *Instrukcja*, maj 1935 / 14 marca 1950, przypis 151.

[7] Św. Ignacy Antiocheński, *List do Kościoła w Magnezji*, 6, 2.

[8] Św. Josemaría, *List*, 15 marca 1953, nr 3.

[9] Sobór Watykański II, *Lumen gentium*, nr 31.

[10] Św. Josemaría, *List*, 15 marca 1953, n. 4.

[11] Św. Josemaría, *Rozmowy z
prałatem Escrivá*, nr 61.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://opusdei.org/pl-
pl/article/tydzien-modlitw-o-jednosc-
chrzescijan-3/](https://opusdei.org/pl-pl/article/tydzien-modlitw-o-jednosc-chrzescijan-3/) (17-02-2026)